

ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ Ή ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝΝΟΜΗΣ ΤΑΞΗΣ; (Οκτώβριος 2007)

Συγγραφέας: ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η πρόσφατη εγκύκλιος του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που συνιστά την άσκηση προσωπικής και αυστηρής εποπτείας από μέρους των Εισαγγελέων για τη διασφάλιση της εκτελέσεως των δικαστικών αποφάσεων, οι οποίες διατάσσουν την κατεδάφιση αυθαιρέτων κτισμάτων, είναι βεβαίως επαινετή, προκαλεί όμως αλυσιδωτές απορίες.

Η πρώτη αφορά την απίστευτη μικρόνοια της ιδιοτέλειας και της απληστίας όσων εξακολουθούν, μετά τη φετινή εμπειρία, να οικοδομούν παράνομα σε δάση ή δασικές εκτάσεις, σαν το «νεοελληνικό όνειρο», το αυθαίρετό «μου», να μην υπόκειται στην κοινή μοίρα, τη σκοτεινή προοπτική που διαγράφει η δραματική καταστροφή του δασικού πλούτου, αυτού του αναντικατάστατου στοιχείου, όχι πια για την ποιότητα ζωής, αλλά για την ίδια την ανθρώπινη επιβίωση στη μοναδική μικρή μας γη.

Δεν πρόκειται μόνο για τη λειτουργία της αγοράς, τον ατομικό ωφελιμισμό ως πυξίδα του «πράττειν» και την απουσία ενός διάχυτου αισθήματος συνευθύνης όλων των ανθρώπων για την προστασία του περιβάλλοντος. Η ανάγκη ριζικής ανα-ιεράρχησης των αξιών δεν προκύπτει πλέον από τα ξεχωριστά και αντιμαχόμενα συμφέροντα ατόμων και τάξεων. Αναβλύζει από την κοινότητα του οξύτερου προβλήματος που ήδη απειλεί την ανθρωπότητα, αυτό που δημιούργησε η οικονομική αντί της οικολογικής θεώρησης του κόσμου.

Η δεύτερη απορία δεν συνέχεται με την εξάντληση των ορίων αντοχής της φύσης, αλλά με την ψηλάφιση των δυνατοτήτων της έννομης τάξης, της πολιτικά οργανωμένης κοινωνίας, να προστατεύσει αποτελεσματικά τα βασικά και αναγκαία συλλογικά αγαθά. Είναι απελπιστικό να χρειάζεται υπόμνηση για να εκπληρωθεί το στοιχειωδέστερο υπηρεσιακό καθήκον, η εφαρμογή των δικαστικών αποφάσεων. Χωρίς την οποία αναιρείται η επάρκεια της δικαστικής προστασίας και τίθεται εκ των

πραγμάτων σε αμφισβήτηση η αρχή της νομιμότητας, ως δεσπόζουσα του κράτους δικαίου.

Χωρίς, λοιπόν, «παρεμβάσεις» χάριν της νομιμότητας, που συνιστά αυτονόητο πρόταγμα, και χωρίς διαφανείς «προφάσεις» για την αναβολή της, που παρατείνουν και επιτείνουν την ανομία, η εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων αποτελεί όρο *sine qua non* του συνολικού νομικού πολιτισμού. Χωρίς *αποτελεσματική* δικαστική προστασία ο νόμος παραμένει σκιά και παραμυθία. Ενώ είναι η ψυχή της «δικαίας πόλεως».